

Kobylístek

Alfa pro mládež	8
Plíce salesiánského divadla	13
Maxistranti na kánoích	14
Rozhovor s J. Tauchmanovou	20
Neofyté na Karlštejně	27

Všichni byli naplněni Duchem svatým (Sk 2,4)

Fotoreportáž z udílení svátosti biřmování 16

Milí bratři a sestry, čtenáři Kobylístku,

prožíváme v naší farnosti pastorační rok s názvem "Boží slovo v našem životě". Je nesené nádhernými slovy Janova evangelia z jeho Prologu: "Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo byl Bůh. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest... A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi." (J 1-3; 14). My jsme si to rozdělili na dvě části. **I., Hlas Slova** - Zjevení. Je to hlas, který vystoupil na scénu na samém počátku stvoření. Žalmista zpívá: "Jeho slovem vznikla nebesa a dechem jeho úst všechn jejich zástup... (vesmír, svět a všechno v něm - hory, lesy, řeky, zvířata, ptáci, člověk). On totiž řekl a stalo se." (Žalm 33, 9).

Vstupujeme do prázdnin a dovolených. Do volného času bez tlaku školy či zaměstnání. Dopřejme hodně času k vnímání této nádherné Boží mluvy v díle stvoření. A převedme ji spolu se žalmistou v modlitbu chvály: "Chválíme tě, Pane, neboť jsou úžasné tvoje díla!"

Ale Bůh šel ve svém přiblížení se nám ještě dál. Chtěl, abychom ho poznávali nejen v jeho díle, ale jeho osobně. To je ta druhá část. **II. Tvář Slova** - "a Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi." Tato věta není jen vrcholem básnického a teologického skvostu, jímž je Prolog Janova evangelia, nýbrž skutečným srdcem křesťanské víry. Věčné božské Slovo vstupuje do prostoru a času a nabývá lidskou tvář! Evangelista Jan nám ji vykresluje v sedmi velkých příbězích, v dlouhé řeči na rozloučenou, v ponoření se do utrpení a smrti a zjevování se po zmrtvýchvstání. Poznávejme tuto tvář i na dovolené!

podle Jana v útlé knížečce do kapsy nebo do kabelky. Vezměme si ji na cesty, je na biblickém stolku, a ve chvílích ticha se zahleďme do Boží tváře v Ježíši Kristu. A budeme vtahováni skrze Krista do Otcovy náruče a srdce. Celé Janovo evangelium je hlavně o tom.

Milí bratři a sestry, přeji i vyprošuji vám i sobě otevřené oči, uši i srdce a také ústa, aby Pána chválila a poznané i druhým sdělovala. Mně už se to aspoň trochu v uplynulém týdnu v krásném Podýjí na Znojemsku podařilo.

Všem vám na krásné objevné putování přírodou i Božím slovem ze srdce žehnám

Mám radost, že naši evangeličtí bratři z Domu Bible vydali samostatně Evangelium

*Všem vám ze srdce žehná
P. Josef Brtník*

Výuka náboženství 2014/2015

ve školách a v našich prostorách bude probíhat obdobně jako v letošním školním roce.

K přesunu dojde u času pondělní výuky předškoláků ve farních prostorách. Začínat bude před 15.00. Aktuální rozvrh bude k dispozici během září na webových stránkách farnosti a v Kobylístku. Děkujeme všem, kdo se na výuce podílíte, a také rodičům, kteří o ni mají pro své děti zájem.

Tomáš Redlich

Salesiánské centrum na Facebooku

Pokud jste fanoušky sociálních sítí, konkrétně Facebooku, a zároveň chcete být ve spojení s ostatními lidmi z farnosti a dalšími částmi Salesiánského centra, můžete dát svůj like oficiální stránce salesiánů Kobylisy na [facebook.com/salesianikobylisy](https://www.facebook.com/salesianikobylisy)

Václav Jiráček

Uvedení do duchovní četby Písma

Večerní setkávání ve skupinkách nad nedělními liturgickými texty formou lectio divina na první pátky v měsíci o prázdninách nebude. Pokračovat začne opět od října. Budeme se učit s pomocí Ducha svatého vstupovat do duchovního obsahu Písma, který se dotýká především srdce a uvádí nás více do vztahu s Otcem a jeho Synem a nás mezi sebou navzájem.

P. Josef Brtník

Čtvrteční adorace

Pravidelné čtvrteční adorace od 19.00 do 19.30 budou i o prázdninách. Noční adorace mezi 19.30 a 24.00 (první čtvrtky v měsíci) během prázdnin nebudou, začnou až 4. září.

P. Josef Brtník

Milí farníci a farnice,

papež František napsal v dopise mediím, že je naší povinností ukazovat lidem skrze media krásu Boha, tedy i skrze TV Noe a Proglas. Nezapomínejme tedy na jejich modlitební i finanční podporu i o prázdninách. Církev je jedna velká farnost a patří do ní i křesťanská media. Nezapomínejme na to. Např. bez TV Noe bychom nemohli sledovat přímý přenos modlitby za mír ve Svaté zemi z vatikánských zahrad. Byl to světo- vý unikát. Dík Bohu za to. A dík předem i vám, kteří podpoříte křesťanská media.

Olga Lukešová

Už víte, co střeží káva?

Kolem stolu sedí v předvečer uzávěrky Kobylístku několik lidí a všichni něco kutí. Po stole jsou rozhozená písmena ze hry scrabble a ještě pár kostiček s písmenky z jiné hry. „Jé, mám to!“ „Počkej, počkej, taky by to šlo takhle..“ „Pecka! Tohle je nejlepší. Co tam máme dál?“ „No to bude Káva plesat...“

Tak nějak to vypadalo u nás doma, když jsme tvořili s Tondou přesmyčky. Užili jsme si už poněkolkáté krásný společný večer nad Kobylístkem. Milí přátelé, čas od času se místo tvůrce stránky pro děti uvolní. Neváhejte využít tuto jedinečnou příležitost. Občas se sice vzbudíte mírně opoceni a poběžíte listovat kalendářem nebo vyrazíte večer do Tesky kupovat černou fixu, která se od poslední někde zaběhla, ale rozhodně to stojí za to. Loučí se Tonda a ostatní Felixovi.

Řešení přesmyček rubriky Dětem z květnového čísla:

Paškál, varhany, farníci, zpěvníky, kleátko, ministranti, přímlyvy, křtitelnice, svatostánek, zpovědnice, evangelium a křížová cesta. *Za celou rodinu Eliška Felixová*

Mamky sobě v novém školním roce

Milé maminky malých dětí, od příštího školního roku budou Mamky sobě probíhat opět v katechetické místnosti Emauzy, a to pravidelně každé 3. úterý v měsíci, počínaje 21. říjnem 2014. Setkání organizačně přebírá farní mamka Eva Klimánková, která již delší dobu působí v SKM.

Ráda bych poděkovala našim milým chůvám za jejich ochotné hlídání dětí. Bez jejich pomoci bychom v klidu nemohly naslouchat zajímavým hostům ani probrat nějaká aktuální témata. Díky!

Chtěla bych povzbudit novopečené maminky - nebojte se přijít na setkání, je to příležitost poznat blíž i mamky z farnosti, které znáte třeba jen od vidění. Ty nejmenší děti zůstávají u maminek, větší děti, které se nechají hlídat, jsou s chůvami v přílehlé dětské místnosti. Když je problém, dítě se k mamce vrátí. Na jakýsi šrumelec a dětský hluk jsme zvyklé, to každá z domu známe. Za uplynulá léta jsem i díky mnohým mamkám z farnosti pochopila, že mluvit o nám společných záležitostech je dobré a potřebné, ať už se jedná o témata výchovná, duchovní, či odborná aj.

S díky a přáním požehnaných prázdnin, Pavla Redlichová.

Poděkování farníkům

Drazí farníci, rád bych v prázdninovém čísle Kobylístku chtěl srdečně poděkovat vám všem, kdo se podílíte podle svých možností a obdarování na chodu a životě naší farnosti. Jedná se o nepřeberné množství služeb, aktivit, pomoci a spolupráce, které vytvářejí živé prostředí, ve kterém se společně setkáváme mezi sebou navzájem a můžeme prožívat a oslavovat Pánovu přítomnost mezi námi a zavát do jeho blízkosti i ostatní. Přeji vám krásný a Bohem požehnaný letní čas prázdnin a dovolených. Kéž

naš zájem a chuť nechat se oslovovat zjevným Božím Slovem, Ježíšem Kristem, stále trvá a přináší do života našeho i lidí kolem nás pravé Světlo.

P. Josef Brtník

Poděkování tvůrcům Kobylístku

Redakce Kobylístku moc děkuje všem, kteří se autorsky, zpravodajsky, umělecky či technicky podíleli na spolupráci při vydávání našeho farního listu. Jaroslavu Schrötterovi moc děkujeme za seriál textů o Božím slově v našem životě, Karlu Slámovi patří dík za ohlédnutí se za dějinami skautů v Kobylisích. Díky Evě Kuchařové i Anežce Radinové, že nás informovaly o seniorských akcích; a též Pavle Redlichové za pravidelné pozvánky Mamkám sobě. Veliké poděkování si zaslouží Kamila Schusterová a Olga Lisáková za rozhovory, které patří k nejčtenějším textům našeho listu. Evě Špačkové děkujeme za perfektní zpravodajství ze SaSM a dění v Salesiánském divadle, Vladce Jelínkové za řadu článků nejen o hazardu. Za zprávy o farní charitě děkujeme Zuzce Řehákové, za výtečné zpravodajství o mládeži a útercích Verče Kašparové. Kazimírovi Večerkovi jsme vděční za pravidelné procvičování znalostí v katolické zbrojnici, Johance Körblerové a Tondovi Felixovi (i jejich rodinám) děkujeme za přípravu rubriky pro děti. Moc děkujeme i Petru Zelinkovi za zprávy o činnosti ministrantů; Martinu Hobzovi, Michalovi Svobodovi a Václavu Jiráčkovi za informace o procesech v Salesiánském centru a Jaroslavu Vracovskému o činnosti SADBY. Velmi děkujeme týmům SKM i Dýmu mladistvým a všem jednorázovým přispěvatelům – moc si vaší ochoty zaslat nám zprávu, úvahu či svědeckví vážíme. Děkujeme též P. Josefu Brtníkovi za úvodníky, články a farní zpravodajství.

Mimořádný dík patří Vojtovi Muchovi za skvělé snímky i nádherné fotoreportáže. A samozřejmě i Marii Muchové, Vítu Kostěčkovi, Tomáši Polívkovi a Janu Vlasatému za to, že Kobylítku dávali přívětivou grafickou podobu a připravovali jej do tisku. Za práci v redakci i pravidelné zprávy z PRF patří velký díky Frantovi Reichelovi a za korektury panu Bohumilu Mimrovi. Děkujeme i všem čtenářům Kobylítku, zejména za jejich shovívavost vůči našim nedostatkům a chybám. Ještě jednou díky vám všem za spolupráci a těšíme se, že ji od září opět obnovíme.

Tomáš Redlich, šéfredaktor Kobylítku

Referendum bude!

Tak naše snažení nakonec dobře dopadlo, ve čtvrtek 18.6. bylo zastupitelstvem Prahy 8 vyhlášeno referendum na termín komunálních voleb, jak jsme od počátku požadovali! Referendum o hernách a casinech na Praze 8 tedy proběhne 10. a 11. října 2014. Více informací se dočtete v zářijovém Kobylítku.

Všem, kteří se zapojili do sběru podpisů (sesbírali jsme jich takřka 10 000!), i všem, kteří nás podpořili finančně, modlitbou či jiným způsobem, děkujeme!

Vladka Vojtíšková (roz. Jelínková)
www.facebook.com/8protihazardu
www.8bezahazardu.cz
vladka.jelinek@gmail.com

Slavnost Seslání Ducha svatého, foto: Vojta Mucha

Alfa pro mládež

Malý kvíz na začátek ;-): Kolik středoškoláků nebo vysokoškoláků máte ve svém okolí? Kolik z nich je věřících? S kolika z nich byste se chtěli o víře bavit a trochu jim přiblížit křesťanství? Možná máme nabídku, která by pro vás mohla být zajímavá...

Jak asi mnozí víte, v naší farnosti proběhl již druhý ročník Alfy pro mládež a na podzim se chystáme kurz znovu otevřít. Je určen právě pro středoškoláky a vysokoškoláky, kteří mají chuť poznat nové lidi a společně diskutovat nad základními tématy křesťanství.

Alfa pro mládež probíhá podobně jako jiné kurzy Alfa, jen je pojata zábavnou formou a obohacena různými mediálními prvky, například úryvky z filmů, vtipnými animacemi, nebo scénkami. Každý večer zahájíme lehkou večerí, po které bude následovat krátká promluva na téma konkrétního dne. Pak se rozdělíme do diskusních skupinek a prodiskutujeme otázky, které s tématem souvisí. Během večera nebude chybět ani zpestření v podobě zajímavé hry pro vzájemné seznámení a zlepšení atmosféry.

Celý kurz se skládá z 11 večerů a jednoho víkendového výjezdu, na kterém se budeme postupně věnovat dalším třem tématům.

Alfa pro mládež začne v pondělí 6.10. od 19.00 ve farním sále večerem na téma "Jde v životě ještě o víc?". Budeme se pak scházet vždy v pondělí ve stejnou dobu.

S celým kurzem souvisí také celá řada příprav. Náš tým se snaží dělat maximum, aby kurz úspěšně proběhl, ale je toho mnoho, co je třeba, a proto vás chceme poprosit o pomoc. Možností jak náš kurz podpořit je mnoho:

- **pozvat mladé ze svého okolí**, kteří by o kurz mohli mít zájem. Velmi dobré také

je, když je nejen osobně pozvete, ale třeba na úvodní setkání doprovodíte. Koneckonců, na našem kurzu rádi přivítáme nevěřící, hledající i věřící, prostě kohokoli, koho témata Alfy zajímají. Největší pomocí je právě to, když Alfu představíte lidem, pro které by mohla být přínosná.

- další **propagace**. Rádi budeme náš kurz prezentovat např. malým bannerem na vašich internetových stránkách. Jiná možnost propagace, která se nám osvědčila, je zvaní přímo na středních školách. Pokud máte kontakty na nějaké střední škole (ať už tam třeba ještě studujete nebo tam někoho znáte) a mohli byste nám domluvit možnost krátkého představení našeho kurzu přímo ve vyučovacích hodinách, ozvěte se nám, v září bychom takto chtěli o Alfě informovat co nejvíce.

- **finanční příspěvek**. Celý kurz je pro účastníky zdarma, příspěvek za večeri je dobrovolný, aby se finanční stránka nestala překážkou jejich účasti. Budeme rádi za jakýkoli i drobný příspěvek, který byste nám mohli poskytnout.

- jak již bylo zmíněno, součástí kurzu je i společný víkend. Na tento víkend sháníme vhodný **objekt pro cca 20 lidí** nedaleko od Prahy, kde by se mohl uskutečnit. Budeme vděční za dobré tipy ;-)

Pokud vás Alfa pro mládež zaujala a chtěli byste pomoci nebo se o ní dozvědět aktuální informace, kontaktujte Filipa Vodrážku, viz níže. Další informace je také možné najít na webových stránkách.

Za tým Alfy - Anežka Kotrbová
<http://terezička.sdb.cz/alfaml/>
alfaml@sdb.cz
776 338 607

Střípky z kurzů Alfa pro dospělé

Milí farníci, rádi bychom se s vámi podělili o několik zkušeností, které nám sdělili dospělí účastníci kurzů Alfa, praktického úvodu do křesťanství. Nejvíce se líbily diskuze ve skupinkách, které následují vždy po přednášce na dané téma. Hosté večerního kurzu pozitivně hodnotili i společné večere, zvláště možnost příjemného seznámení se mezi sebou při dobrém jídle a vřidné atmosféře. Maminky a babičky, účastnice dopoledního kurzu, ocenily zvláště hlídání dětí a příležitost zastavit se nad duchovními tématy. I společný víkend s přednáškami o Duchu svatém byl pro mnohé velmi důležitou událostí. Udělalo nám velkou radost, že se někteří po absolvování kurzu rozhodli nastoupit cestu hlubšího poznávání křesťanství a vztahu s Bohem nebo projevili zájem o pokračování v setkávání nad Písmem v menších skupinkách („kurz Beta“) a postupně se tak zapojují do života farnosti.

Zde je několik reakcí účastníků večerního kurzu i dopolední verze:

Proč jste se rozhodl/a kurzu zúčastnit?

Chtěla jsem najít cestu k Bohu. Chtěla jsem posílit svou víru a dozvědět se něco víc. „Restart“ vztahu s Bohem, poznat křesťany z jiných církví. Potřebovala jsem pochopit spoustu věcí a více poznat Boha, kterého jsem znala už dřív. Hledám cestu víry. Cítím nespokojenost se současným životem, něco stále hledám, smysl života. Imponuje mi křesťanství a manželka mi to doporučila. Pro kontakt, pro sdílení zkušeností ve víře v Boha s ostatními věřícími. Kurz беру jako dobrý start pro práci a život v opravdovosti s vírou. Potřebovala jsem se naučit lépe modlit, svědčit o víře, toužila jsem po naplnění Duchem svatým, lépe číst bibli. Že je nejen pro maminky s dětmi, a je v do-

poledních hodinách.

Přinesla Vám účast na kurzu užitek? Jaký?

Zbavil jsem se předsudků vůči katolíkům. Velmi příjemné zážitky. Dozvěděl jsem se mnoho nového a zajímavého, kurz plus další informace z farnosti mi pomohly pochopit problémy, které mám, a hledat cestu k jejich řešení – skrze víru. Silný zážitek na víkendové bohoslužbě, přemýšlení a sdílení v diskusi, citlivost a nové nazírání věcí, radost ze života. Pochopila jsem spoustu věcí, začíná mi docházet, jak vše bylo a je, jak v historii, tak v mém osobním životě, stávám se vyrovnanější, mám na spoustu věcí nový pohled, ukotvuje mě to. Myslím, že byly vyslyšeny mé modlitby a já našla farnost a společenství, kde se můžu dovědět spoustu věcí, které potřebuji znát na cestě ke Kristu. Uvědomila jsem si svoje nedostatky a jak pracovat na jejich odstranění. Každý týden jsem měla možnost zastavit se a přemýšlet o své víře, zjistila jsem, že mám podobné problémy (s vírou i mimo) jako ostatní účastnice – povzbudilo mě to, už si nemyslím, že jsem „ztracený případ“ a ostatní jsou dokonalí. Přenášení duchovní pohody a radostné, přátelské atmosféry do okolí. Větší osobní nutnost modlitby. S tím, že je jednodušší chápat svého nevěřícího manžela a on snad zase mě.

Co se Vám na kurzu líbilo nejvíce?

Milé přátelské prostředí, pohostinnost, možnost otevřeně hovořit a poslouchat ostatní. Víkend s kurzem Alfa, kde bylo na všechno více času. Srdečnost, která tady v Kobylisích na Alfě přímo vyzařovala, a možnost hlásit ve skupince otázky přímo „kacířské“ bez jakýchkoli obav. Líbily se mi besedy po přednášce, kdy se člověk otevře před ostatními a svěří se veřejně se svými pocity. Setkání s maminkami a dětmi. Diskuse řízená, někam to směřovalo. Zajímavá témata.

Srdečně zveme již nyní zájemce o poznávání křesťanství, víry a vztahu s Ježíšem Kristem, ale také ty, kdo hledají společenství nebo jsou v naší farnosti „noví“, na večerní podzimní kurz Alfa v Kobylisích. Znáte-li někoho takového, jste spolu s ním zváni, můžete mu říci a doprovodit jej na úvodní večer. Pro dospělé se koná u sv. Terezičky ve čtvrtek 25. 9. v 19.00 ve farním sále. Pozvánky, přihlášky, program i podrobnější informace najdete v kostele i na farních webových stránkách. Můžete pozvat své blízké, známé a přijít se podívat mezi nás. Více se dozvíte na kontaktech níže. PS: Moc prosíme o vaši modlitbu za všechny pozvané a příchozí. Děkujeme vám. Za tým Alfy pro dospělé

Tomáš Redlich

<http://terezicka.sdb.cz/kurzy-alfa-/farnost.kobylisy@sdb.cz>
283 029 141, 777 053 394

Univerzita třetího věku

Katolická teologická fakulta Univerzity Karlovy vyhlásila na akademický rok 2014/2015 nový ročník Univerzity třetího věku (U3V) „Základy katolického náboženství – Teologie pro laiky“.

Přednášky kurzu se budou konat o sobotách mezi 9.00 a 12.00 od října do května v sále Pastoračního střediska (kostel sv. Vojtěcha – zadní trakt budovy KTF UK). Celkový počet vyučovacích hodin je 32. Tento ročník bude zaměřen na prohloubení základů víry a biblických znalostí. Přednášejícími budou vyučující a doktorandi Katolické teologické fakulty. Úplata za účast je 500,- Kč.

K získání osvědčení je třeba absolvovat nejméně šest přednášek ve školním roce.

Studium U3V je určeno pro širokou veřejnost a k přijetí se nevyžadují žádné předchozí znalosti ani určitý stupeň vzdělání. Přihlášky zasílejte na adresu: Katolická teologická fakulta UK, Thákurova 3, 160 00 Praha 6, na obálce označte „U3V“. Formuláře přihlášek a bližší informace je možné získat na kontaktech níže.

(red.)

www.ktf.cuni.cz
studijni@ktf.cuni.cz
220 181 402

Nový farní web

Milí farníci, rádi bychom vás informovali o přípravě nové podoby farních internetových stránek, která se plně rozběhla před několika týdny. Vznikl tým, který spolupracuje na tváři nového farního webu a zajištění převedení všech důležitých a užitečných informací ze stránek stávajících. Jeho členy jsou: Jeník Kabelka, Anna Fantová, Leona Matušková Heczková a Tomáš Redlich. Oslovili jsme k zapojení i další farníky a rádi bychom, aby byl nový web kromě zdroje informací také místem vzájemné spolupráce při jeho aktualizaci a správě. V rámci přípravy vycházíme i z vámi poskytnuté zpětné vazby letošního farního dotazníku. Půjde-li vše dobře, spuštěn by mohl být letos na podzim. Pokud byste měl kdokoli zájem průběžně nahlédnout na vývoj webu a poskytnout nám konstruktivní připomínky nebo pomoc, budeme rádi. Můžete se na nás osobně obrátit nebo napsat na farní e-mail níže.

Tomáš Redlich
farnost.kobylisy@sdb.cz

Vy jste světlo světa

Vy jste světlo světa. Nemůže se skrýt město položené na hoře. A když se svítlna rozsvítí, nestaví se pod nádobu, ale na podstavec, takže svítí všem v domě. Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích (Mt 5,14-16).

Evangelista Jan ve verši 8,12 zapsal Ježíšova slova: **Já jsem světlo světa.** Tento symbolický výrok znamená: Ježíš je viditelným vyjádřením Boží lásky. V každém okamžiku svého života mluvil a dělal jen to, co si přál Bůh. Pátá kapitola Matoušova evangelia obsahuje jiný, ale hodně podobný Ježíšův výrok: **Vy jste světlo světa.** Tyto dva výroky můžeme spojit do jedné věty: Jako já jsem světlo světa, tak i vy jste světlo světa. Což Ježíš řekl, ale trochu jinými slovy: Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás (Jan 20,21). Od tohoto výroku se odvíjí poslání církve a každého křesťana, které je pokračováním poslání Ježíšova.

Naše poslání mezi lidmi vyžaduje, abychom se od lidí neoddělovali, protože světlo pod nádobou je k ničemu. Současně je však třeba, abychom se neztratili mezi ostatními, abychom s nimi nesplynuli. Protože když světlo nesvítí, je to, jako by vůbec nebylo. Je tedy třeba nalézt svůj životní styl, nenechat se posunovat proudem, ale současně se od ostatních lidí neoddělovat.

Jak uskutečňovat poslání být světlem světa?

Při jednom setkání, kterého jsem se kdysi účastnil, někdo řekl: Světlo nemusí být pro lidi vždycky příjemné. Když se někdo snaží druhého člověka oslnit, je to tomu člověku nepříjemné, zakrývá si oči a začne před takovým světlem utíkat. Tahle myšlenka mi připadá velice moudrá. Touha někoho oslnit je vlastně velká částí lidí, křesťany nevymá-

je. Světlo, které oslňuje, je však jen výrazem lidské ješitnosti, velikášství, zakrýváním různých komplexů.

Dlouho jsem tedy přemýšlel, k čemu bych přirovnal to pravé světlo, tedy světlo Kristovo, které neoslňuje, ale svítí a vede. A pak jsem našel odpověď, když jsem si vzpomněl na svůj zážitek v Jeruzalémě:

Byl listopadový pátek večer a já jsem s dalšími poutníky procházel židovskou částí starého Jeruzaléma. Židům v pátek večer začínal šabat a ten vítali slavnostní večeří. Ti ortodoxní nechali před večeří pootevřené dveře do domu, aby ten, kdo nemá s kým usednout k šabatové večeři, mohl přijít a připojit se k domácím, kteří se modlili a zpívali u slavnostně prostřeného stolu. Jak jsme tedy procházeli tmavými uličkami starého Jeruzaléma, svítla nám na cestu světla vycházející z otevřených dveří. A ta světla znamenala: „Pojď, vstup do našeho domu.“

A tehdy jsem pochopil, co je tím světlem, o kterém Ježíš mluví, když říká: Ať vaše světlo svítí lidem.

Světlo otevřených dveří a srdcí

Světlo, které od nás svět potřebuje, je světlem otevřených dveří, a také světlem otevřených srdcí. Takže tohle světlo neznamená jen: „Pojď, vstup do mého domu“, ale znamená také: „Pojď, vstup do mého života, jsi pro mě důležitý, přijímám tě takového, jaký jsi.“ Když se skutečně setkání ve skutečné lásce, pohne se srdce, smutný člověk pocítí útěchu díky někomu, kdo stojí při něm. Zraněný nebo znevážený objeví vlastní důstojnost a znovu se dokáže radovat ze života. Nepodmíněná láska dává životu smysl a činí ho radostným.

Jaroslav Schrötter

Kéž nás v našem pastoračním roce BOŽÍ SLOVO V NAŠEM ŽIVOTĚ provázejí naši vzácní soluňští bratři!

SVATÉHO KONSTANTINA CYRILA PŘEDZPĚV K SLOVANSKÉMU PŘEKLADU ČTVEROEVANGELIA

PŘEDZPĚV JSEM SVATÉHO EVANGELIA

Jak proroci již dříve předpověděli,
Kristus přichází shromáždit národy,
neboť je světlem celého tohoto světa.
To se stalo v tomto posledním věku.
Neb oni řekli: Slepí prohlédnou,
hluší uslyší slovo Písma.
Je tedy třeba poznat Boha.
Proto slyšte, Slované, toto:
Dar ten je věru od Boha daný,
dar Boží je to údělu na pravici,
dar duším nikdy se nekazící,
těm duším, které jej přijmou.
Matouš, Marek, Lukáš a Jan
učí všechnen lid a praví:
Vy všichni, kdož svých duší krásu
vidíte a milujete a rádi byste
temnotu hříchu zapudili
a hniloby tohoto světa se zbavili
a rajský život našli
a unikli ohni horoucímu,
slyšte nyní svým rozumem,
slyšte všichni lidé slovanští,
slyšte Slovo, jež od Boha přišlo,
slovo, jež krmí lidské duše,
slovo, jež sílí srdce i rozum,
slovo to, jež vede k poznání Boha.
Jako bez světla radost mít nebude
oko patřící na všechno stvoření boží,
neb vše ani není krásné ani viditelné,
tak i každá duše bez knih,
neznající zákona božího,
zákona Písem duchovního,
zákona zjevujícího ráj Boží.

Nahé jsou všechny národy bez knih
a nemohou zápolit beze zbraně
s protivníkem našich duší,
uchystané za kořist věčných muk.
Nuže, národové, kteří nemáte rádi nepřítelé
a jste odhodláni mocně s ním zápolit,
otevřete dokořán dveře rozumu,
když jste přijali nyní zbraň tvrdou,
kterou kovájí knihy Páně
hlavu ďáblu mocně potírající.
Neboť kdo přijmou knihy ty -
Moudrost Kristus v nich mluví
a duše vaše posiluje -
Apoštolé pak se všemi Proroky,
ti, kdo jejich slova zvěstují,
schopni budou zabít nepřítelé,
vítězství dobré Bohu přinesou,
těla hnilobnému rozkladu uniknou,
těla, jehož život je jak ve snu,
nebudou padat, ale pevně stát,
neb se ukázali vůči Bohu chrabřími vojiny,
stanou na pravici božího trůnu,
až přijde ohněm soudit národy,
a věčně radovat se budou s anděly,
ustavičně slavíce Boha milostivého,
písněmi ze svatých knih stále
opěvující Boha k lidem milosrdného.
Jemu náleží všeliká sláva,
čest a chvála, Božímu Synu vždycky
s Otcem a Duchem svatým
na věky věků od všeho tvorstva.
Amen.

Jeden z duchovních přátel svatého Konstantina Cyrila svatý Jan Zlatoústý (350-409) napsal křesťanům laikům už ve čtvrtém století tato slova:

"Slyším říkat: 'Nejsem povinen číst Písmo. To se týká těch, kteří se vzdali světa.' Nuže říkám vám, že vy potřebujete Písmo více než mniši. Pokud jde o ně, jejich záchranou je způsob, jakým žijí! Vy jste naopak v plné vřavě, neustále jste vystaveni novým ranám.

Proto potřebujete Písmo. Potřebujete ho neustále, abyste z něho čerpali sílu. Mnozí mi řeknou: 'A obchod... a práce?'. To je mi pěkná záminka, jen co je pravda! Bavíte se

se svými přáteli... chodíte do divadla... účastníte se sportovních utkání... Nuže? Když jde o duchovní život, myslíte si, že to není důležité? Á, zapomněl jsem! Je tu další výmluva: 'Nemáme knihy!' Taková záminka je přece k smíchu!"

Na našem knižním stánku máme řadu Biblí a knih o Bibli. Nejnověji Janovo evangelium v krásném kapesním provedení. Ať vám na vašich cestách prázdninami, dovolenými aspoň toto malé provedení nechybí.

Vybral a uspořádal P. Josef Brtník

Sousoší Cyrila a Metoděje z bronzu na Radhošti je dílem akademického sochaře Albína Poláška

Rada salesiánského centra

Články o některých tématech dovedou být zajímavé už samotným tématem, o kterém pojednávají. Na mne tentokrát připadl nelehký úkol napsat článek o tématu, které na první pohled není až tak moc vzrušující – jedná se o činnost pracovní skupiny, která se nazývá Rada salesiánského centra. Toto grémium je tvořeno lidmi odpovědnými za jednotlivé subjekty, které se nacházejí v našem Salesiánském centru a jejichž zaměření je víceméně lokální – pražské, kobyliště.

Porady a pracovní skupiny jsou často pro mnohé z nás povahy nezajímavé. Zajímavými se stávají ve chvíli, kdy se zabývají něčím, co se nás týká, co patří do oblasti našeho života. Mám za to, že téma Rady salesiánského centra se týká snad nás všech, kteří cítíme nějakou sounáležitost s tímto místem a kteří se zároveň cítíme křesťany spoluodpovědnými za život naší farnosti. S touto premisou si dovoluji předložit vám malý report o tom, co se za minulý školní rok podařilo, odkud kam jsme se posunuli.

1. Sešli jsme se.

Kobylištěský areál budov oživaný činností farnosti, střediska mládeže, SKM a skautského střediska Radost s poměrně velkými komunitami salesiánů a salesiánek zapojených do práce v místě je podle mého názoru poměrně unikátní úkaz. Naše farnost v tomto není úplně obvyklou farností a stejně tak třeba salesiánské středisko není mezi podobnými organizacemi rozhodně standardem. Šíře toho všeho, co se v salesiánském domě v Kobyliších děje, je velikou příležitostí navzájem se podpořit, ale také skýtá svá úskalí. V tak pestrém biotopu životních forem je třeba se vzájemně koordinovat a informovat, mít alespoň základní společný směr. U toho jsme začali a dohodli jsme si pravidelná setkávání.

2. Domluvili jsme se, co chceme dělat.

Pro naši činnost jsme si vytkli dva body: Za prvé: Vytvořit společný projekt, který by měl být vodicí linkou pro všechny aktivity v Salesiánském centru. Měl by obsahovat poslání a základní oblasti, kterými se chceme zabývat. Měl by platit 6 let. Za druhé: průběžně se scházet, informovat se, hledat možnosti spolupráce, koordinovat...

3. Začali jsme psát projekt.

Psaní projektu jsme začali částí spíše ideovou. Pokusili jsme se společně formulovat poslání Salesiánského centra. Jeho doposud pracovní verze zní: Být znamením Boží lásky k mladým lidem a pomáhat jim na cestě k dobrému a šťastnému životu. Tuto větu jsme rozpracovali formou komentáře slovo po slově – což byla velice zajímavá práce – a hledali jsme, co pro nás tato slova přesně znamenají. V tuto chvíli je text ve fázi připomínkování a po možných finálních úpravách by se měl stát orientačním bodem pro činnost, která se pod hlavičkou farnosti či střediska dělá.

4. Ptáme se navzájem, hovoříme spolu.

Rada salesiánského centra nechce být žádným „výkonným orgánem“, který by nějak direktivně ovlivňoval život ve farnosti či ve středisku. I když po téměř roce práce máme jako jediný hmatatelný výstup jeden list papíru A4 s formulovaným a okomentovaným posláním Salesiánského centra, je možná nejcennější to, že jsme se spolu několikrát sešli, rozebírali jsme věci, které nás pálí, a navzájem se doptávali a nastavovali si zrcadlo.

A na závěr ještě konkrétní jména těch, kteří si v uplynulém roce lámali hlavu nad tím vším, co je popsáno výše: Zdeňka Švédová, Helena Křenková

vá, Martin Hobza, Josef Brtník, Michal Svoboda, Tomáš Redlich a Václav Jiráček. Většina ze setkání byla facilitována salesiánem Voj-

těchem Sivkem, kterému za jeho službu patří velký dík.

Sepsal Václav Jiráček

Plíce Salesiánského divadla

Každý, kdo byl vícekrát v Salesiánském divadle, zjistil, že divadlu chybí něco podstatné. A to zvláště ve chvíli, kdy je v divadle doslova narváno, venku je teplo, představení je dlouhé a kolem ještě topí desítky reflektorů. Ano, každému je jasné, že jsou to plíce, respektive účinná vzduchotechnika. Když jsme divadlo prohlíželi podrobně a zašli si i do stavebního archivu, zjistili jsme, že v divadle byl už v roce 1947 navržený celý systém větrání včetně rekuperace (tj. využívání tepla odpadního vzduchu). Z tohoto systému se ale do dnešního dne uchovaly jen zazděné a zasypané kanály a několik ventilátorů pamatujících druhou světovou válku. Po téměř dvou letech promýšlení neekonomičtější varianty a objevování systému původních kanálů jsme se rozhodli na základě projektu provést jednoduché větrání, které by mělo

v divadle zajistit lepší vzduch. Realizace by měla proběhnout o těchto prázdninách a celkové náklady by měly být kolem 800 tis korun. Věříme, že plíce tak velkého sálu budou funkční i za cenu tak malého zásahu. Dosud jsme dostali od dvou našich farníků dary v celkové výši 150 tis Kč. Za ně chceme velmi poděkovat.

Výhledově bychom rádi v divadle vyměnili sedadla, která už také dosluhují, a technici vždy ze dvou starých sedadel udělají jedno "nové". S tím souvisí úvaha, že bychom už koupili sedadla mobilní, udělali novou podlahu a z prostoru divadla tak udělali víceúčelový sál, který by mohl sloužit i jako taneční parket či prostor konferencí. Toto je ale zatím jen sen, který si nosíme v srdci.

Michal Svoboda

Bylo nás pět – maxistrantská reportáž z kněžského svěcení

Tento článek má pět vět, jelikož nás jelo na kněžské svěcení pět. V pátek večer po příjezdu do Brna jsme šli na okružní procházku městem, při které jsme potkali mnoho Petrových přátel, kteří nás poučili. Jedním z nich byl i hudebník, varhaník, matematik Josef Gerbrich, který nám vyprávěl o neznámém muži zvaném Felix Culpa, který za všechno může, ale nikdy se neukáže. Druhý den jsme byli ve slavkovském chrámě Vzkříšení přítomni kněžskému svěcení Ladislava Bandoucha, který k nám přijde do Kobylis. Na hostině po svěcení jsme potkali mnoho Petrových známých, včetně dvou Italů, s kterými jsme hovořili španělsky a anglicky, a pak jsme šli zámeckým parkem na nádraží a vlakem dojeli zpět do Prahy.

Petr Z., Pavel, Honza, Michal a Franta

Maxistranti na kánoích

V pátek 30. května jsme se my maxistranti a naši vedoucí sešli v 16 hodin před Salesiánským divadlem. Poté jsme měli přednášku o základech vodáctví a večer jsme opékali burty. V sobotu ráno jsme brzy vstali a šli na ranní mši. Rychle jsme se nasnídali a vyrazili na vlak směr Poříčí nad Sázavou. Ve vlaku byla skvělá zábava.

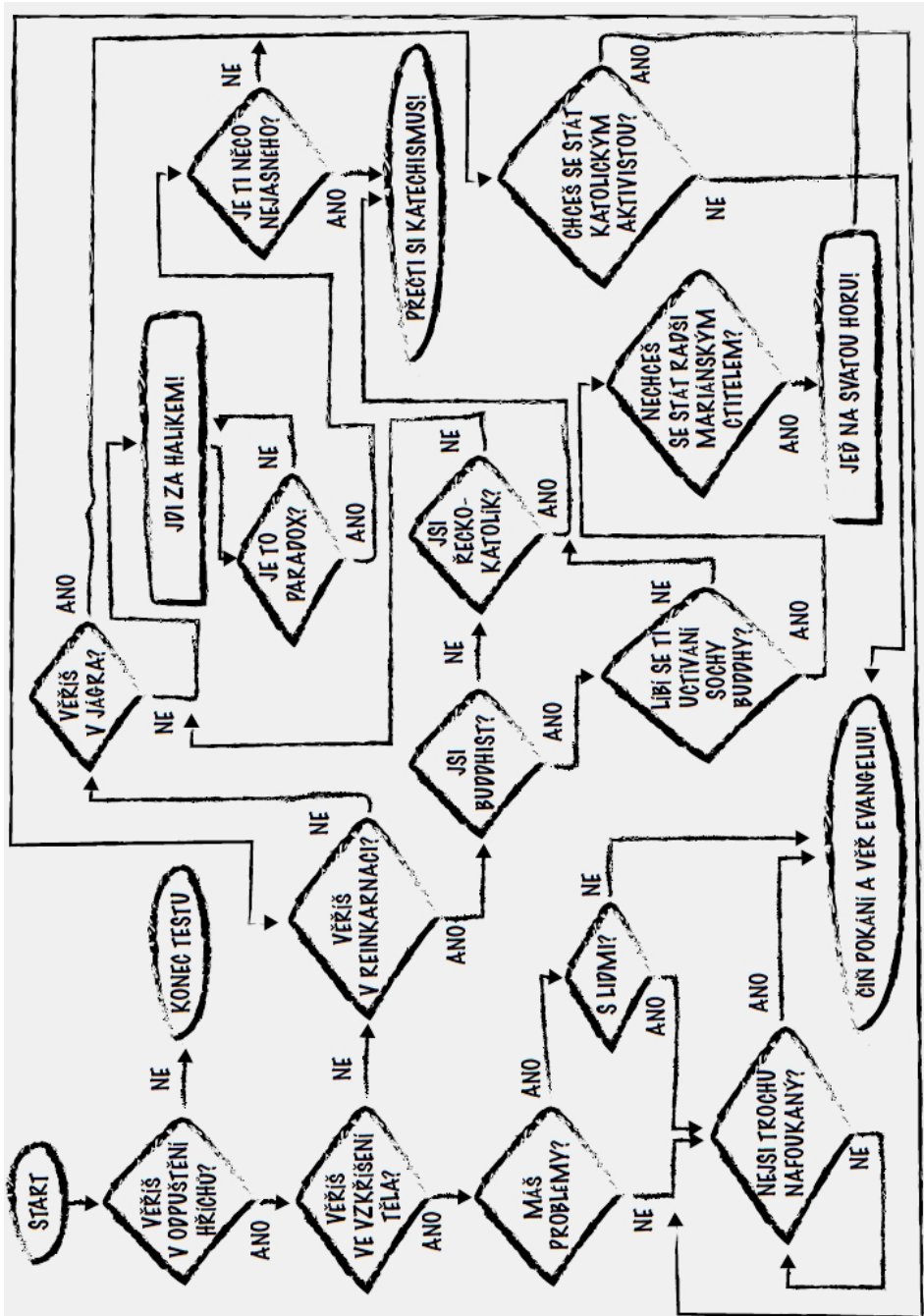
Celý den jsme na kánoích, kajacích a raftech sjížděli Sázavu. Až na několik cvaknutých lodí a pár kusů mokrého oblečení probíhal víkend poměrně v suchu.

K večeru jsme dorazili do kempu. Další den jsme na lodích dopluli až do Pikovic, odtud jsme pak vlakem dojeli do Prahy.

Michal Schuster a Jan Svoboda

Foto: Filip Vodrážka

Mám v nebi dvacet dětí

Se sestrou Janou Tauchmanovou o opravdovém Boží povolání, jak jí dal příchod do Kobylis novou budoucnost a o tom, že z Karlína do Kobylis to není zase tak daleko...

Odkud pocházíš, jaké prostředí tě formovalo?

Narodila jsem se do křesťanské rodiny ve Studenci u Horek v Podkrkonoší. Mám pět sourozenců. V jedné domácnosti s námi žili i prarodiče a pomáhali s naší výchovou příkladem života. Babička nám četla na dobrou noc a pravidelně vyprávěla o životě Pána Ježíše. Byla rozenou vychovatelkou. Z její četby a vyprávění jsem poprvé slyšela i o životě Dona Boska. Často připomínala v různých situacích, jak on to dělal... Důležitá pro mne byla i moje nemoc a časté pobyty mezi nemocnými dětmi. Léčila jsem se, protože jsem měla problémy s klouby.

Co bylo tedy tím impulsem, na základě kterého ses pak rozhodla pro život v Kongregaci salesiánek?

Právě častý pobyt mezi nemocnými dětmi byl jedním z prvních nasměrování mé životní cesty. Nemoc často nebylo to nejhorší, co děti trápilo, ale třeba nepřijetí v rodině, rozpad rodiny, tragická smrt otce, žádná naděje do budoucna. S tím se mi děti svěřovaly. Ve farnosti jsem ve 13 letech dostala nabídku zapojit se do diecézní hry. Vytvořily jsme tři skupinky věřících dětí, plnily úkoly, např. očistit sochu nebo kříž a zdobit ho květinami, odpovědět na soutěžní otázky, navštívit poutní místo. Hra skončila a my pokračovaly zpíváním, vánočním pásmem u jeslíček, modlily se živý růženec... Později na internátě jsem poznala prázdný a smutný život vrstevnic, bez poznání Boha a Jeho lásky ke každé z nich. To mne vedlo k rozhodnutí udělat si katechetický kurz, ale neměla jsem potřebný věk ani vzdělání. Přesto jsem se vydala do Hradce Králové na kurz. Tam

jsem se seznámila s Marií Zímovou, později i s Marií Huškovou. S nimi jsem po pěti letech začala řeholní formaci.

K rozhodnutí jsem dospěla po řadě zkušeností a zážitků, na kterých jsem si uvědomila Boží volání k zasvěcenému životu. Byly i chvíle, kdy jsem měla jistotu a zároveň údiv, že si mě Pán vybral. V rozhodném okamžiku, kdy jsem měla říci ANO, bylo vše jakoby v mlze. Musela jsem udělat skok do tmy. Pak se vyjasnilo a nikdy jsem toho nelitovala.

Jak je to s řeholním jménem, necháváte si své vlastní jméno?

Ano, necháváme. Don Bosko si nepřál, aby chom byli novými lidmi podle jména, ale aby chom ukazovali mladým, že Bůh má každého rád a spásy může dosáhnout každý, ať je kdokoli, Petr nebo Pavel, Anička nebo Vendula. To se mi líbí.

Hrálo v tomto rozhodování roli také to, že salesiánky jsou veřejností vnímány jako moderní řeholní společenství?

Ne. Žádnou živou salesiánku jsem nepotkala. Věděla jsem jen o salesiánech. Ale moje kamarádka Marie Zímová mě pozvala na návštěvu do Prahy Kobylis k Marii a Anušce Netušilovým. Vyprávěly o cestě do Říma a audienci u Svatého otce. Jinak nic zvláštního. Přesto jsem cítila, že bych chtěla žít podobně jako ony. Při dalších návštěvách jsem se dověděla, že se chtěly stát salesiánkami už za totality. A podle toho žily. Později složily také sliby.

Neodrazovala tě od tohoto rozhodnutí touha po mateřství? Mateřský pud dokáže být nesmírně silný...

Mít vlastní dítě, někoho, kdo bude patřit jenom mně, bylo mým přáním v devíti letech. Prožívala jsem syndrom nevlastního dítěte. Moje přání mít dítě bylo patřičně sobecké, ale velmi důležité. S odstupem času si uvědomuji, že právě strádající děti mi pomohly objevit radost být tu pro druhé.

V době rozhodování jsem pracovala v kojeneckém ústavu, denně jsem se starala o děti, které rodiče nechťeli nebo se o ně nemohli starat. To byla ta nejlepší příprava na řeholní život, jakou bych si mohla přát. Měla jsem děti, které byly ve všem odkázány na mne. Dostala jsem je jako dar. Bez osobní zásluhy, přičinění. Prostě DAR.

Těžce jsem prožívala i jejich odchod do adopce nebo dalšího dětského domova. Bylo to, jako by mi zemřely, přestože novou rodinu jsem jim ze srdce přála. Musela jsem pracovat na tom, abych je „neoplakávala“, ale jako opravdová matka je provázela na další cestě životem, i když už o nich nepřicházely žádné zprávy. Z té doby mám asi dvacet dětí, které jsem pokřtila a jsou už v nebi. Pomalu jsem se učila duchovnímu mateřství, které se očekává i od každé fyzické matky.

Kde a jak jsi působila po složení slibů?

Na začátku formace jsem změnila zaměstnání, přestěhovala jsem se do Hradce Králové, kde žily další dvě kandidátky. Tam jsem pracovala na poliklinice. Po slibech šlo navenek všechno jako dříve. Chodily jsme do civilního zaměstnání, po rodinách učily děti náboženství, pořádaly letní chaloupky a připravovaly na ně animátorky.

Až po pádu komunismu jsem se stěhovala na Vánoce 1990 do Brna, kde jsem měla na starosti komunitu mladých sester a kandidátek. Také jsme přestavovaly rodinný domek, který jsme dostaly od salesiána Václava Hynka. Měly jsme ve spolupráci se sociálním oddělením městské části Stanici pro děti s nepříznivými rodinnými vlivy. To

byl tvrdý oříšek.

Pak začal kolotoč: rok v Castलगandolfu, rok v Karlíně, rok v Římě, tři roky v Karlíně a tři v Hradci. Nejdelší pobyt jsem měla u rodičů, kdy jsem měla povolení žít mimo komunitu a pečovat o ně.

Jak dlouho působíš v naší farnosti a co všechno máš na starosti?

Zdejší farnost jsem poznávala od roku 1975, pamatuji si P. Jendu Vývodu, Bivoje a některé ženy. Do komunity jsem přišla v létě 2009, ale ještě dva roky jsem ve farnosti moc vidět nebyla, protože jsem každý týden jezdila za tatínkem do Studence. Ve farnosti pomáhám s organizací dětských mší a akcemi s tím spojenými, tedy s výlety, karnevaelem, nástěnkami. Na Mamkách sobě jsem s jinými ženami hlídala děti, chodila jsem na akce se seniory. Také jsem byla požádána o službu akolytky a nosím eucharistii některým starším ženám.

Jak to bude v příštím roce?

V příštím školním roce se stěhuji do Karlína. Budu ale dál vykonávat službu na dětských středečních mších v Kobylisích. Takže částečně tady dál zůstávám.

Totalitní režim působil na církve likvidačně, ale mnozí dnes tvrdí, že kvůli zákazu náboženství byl o církve větší zájem, než je dnes. Jak to vypadalo u salesiánek před rokem 1989 ve srovnání s dneškem – co se týče dorostu?

Ano, dorostu jsme měly za totality o něco více, než máme teď. Ale nemyslím si, že by to bylo proto, že náboženství nebo řehole byly zakázané. Děvčata většinou vyrůstala v rodinách a farnostech, kde ještě bylo nějaké ponětí o zasvěceném životě jako alternativě k manželství. Nekladl se ve společnosti takový důraz na sebeuplatnění, vlastnění a vůbec materiální způsob života: všechno ví-

dět, vědět, ochutnat, vyzkoušet si... Největší počet děvčat k nám přicházel v prvních letech po totalitě, kdy jsme mohly vystoupit z illegality a dát o sobě vědět. Některé ovšem brzy poznaly, že jejich cesta to není a odešly do jiné řeholní rodiny nebo se vdaly. Vidím ještě jednu výhodu dřívější doby: bylo běžné, že se mladí lidé dokázali rozhodnout pro životní cestu v mladším věku. Dnes není vzácností, že se manželství uzavírá kolem 35 let a v těch letech se najednou rozhodnout pro zasvěcený život je určitě těžší než o 10-15 let dříve.

Co je předpokladem toho, aby byl člověk dobrou řeholnicí?

Myslím, že důležité je opravdové Boží povolání a stálá snaha na ně odpovídat. Nemůže to být přání babičky, strýčka, rodičů, ale osobní poznání vlastní cesty v božím světle. Když už se člověk pro něco rozhodne, neměl by podlehnout relativismu a své uvážené rozhodnutí po letech zpochybňovat. Spíš prosit o vytrvalost. Je třeba být zdravě samostatný a nevzdávat boj s individualismem. Snažit se o neustálé odpouštění sobě a svým spolusestrám. V tom vidím konkrétní projev lásky. Když umí být spokojený tam, kde je a s tím, co dělá, je jeho přínos do komunity pozitivní.

Je v komunitě potřebný humor?

Jistě! Pomáhá udržet si nadhled a netrápit se malichernými věcmi. Kdosi řekl, že humor je sůl života a kdo je jím dobře prosolen, vydrží dlouho čerstvý. Naše spoluzakladatelka Ma-

rie Dominika Mazzarelová ho měla a učila tomu i své sestry. I dnes je mezi námi humor vítán. Právě o letošních Velikonocích jsme protřepaly patřičně bránici při vzpomínkách na sjíždění řek nebo výšlapy do hor. Dalším zdrojem humoru je práce s dětmi, které často legračně překvapí.

Vzpomínáš si na některé neobvyklé reakce tvého okolí v souvislosti s tím, že jsi řeholnice?

Když jsem byla mladší, dostávala jsem občas nabídky do kina nebo jako zdravotnice na dětský tábor od neznámého muže. Vždycky jsem měla obavu, že za tím stojí StB, a moc humorně jsem to tehdy nevnímala.

Později, když se už smělo říkat, že jsme řeholnice, stalo se mi několikrát, že lidé řekli: Ale muže můžete mít, jen děti ne, vidíte? To mi připadalo smutné.

Kdybychom shrnuly Tvou kobyliškou kapitolu, co si odsud odnášíš?

Šest let jsem byla u rodičů a viděla, jak jejich pozemský život pomalu odchází. Můj život se musel přizpůsobit jejich tempu a potřebám. Příchod do Kobylis, kde farnost kypí životem, mi dal novou naději do budoucna. Díky mnoha dobrým a vstřícným lidem jsem se mohla jakoby vrátit do života, najít znovu své místo.

Odnáším si vděčnost a radost, že ještě trochu budu patřit mezi toto živé společenství.

Kamila Schusterová

Sestra Jana Tauchmanová FMA, (1953) se narodila v Jilemnici v severovýchodních Čechách. Studium střední zdravotnické školy ukončila v roce 1975. První řeholní sliby skládala tajně v roce 1980 v severočeských Verneřicích. Od roku 1990, kdy už nemusela vést zasvěcený život skrytě, začala bydlet v řeholním domě v Brně. V kobylišké farnosti působila pět let.

Setkání pastorační rady farnosti dne 22. 6.

Mnohé se povedlo, mnohé jsme se naučili, v mnohém se naše spolupráce zlepšila a kultivovala, udělali jsme veliký kus práce, často i málo viditelné; na druhou stranu před námi stále zůstávají velké výzvy, úkoly a příležitosti, kterými se již bude zabývat nově zvolená pastorační rada, která vzejde z podzimmích voleb. V mnohém jsme se jako pastorační rada nedovedli zorientovat, na mnohém jsme se neshodli, v řadě věcí jsme se mýlili, na spoustu věcí nám nezbyl čas.

Klíčovým bodem červnového setkání pastorační rady byla reflexe našeho tříletého snažení, během které zaznívaly velmi kritické, ale i povzbudivé postřehy ohledně naší činnosti. Zejména radní, kteří již prošli předchozími radami a měli možnost srovnávat, oceňovali posun ve vzájemné komunikaci a schopnosti spolupráce. Za největší nedostatky byly naopak uváděny kolísavá míra přípravy na jednotlivá setkání či nejasné definování poslání pastorační rady. Kromě jiného jsme ocenili i Josefovou schopnost naslouchat a nechat ovlivnit svůj názor. Hodnotili jsme také právě končící pastorační rok, jehož dominantním tématem bylo Boží slovo v našem životě. Většina diskusních příspěvků se vyjadřovala kladně, ať již k jednotlivým farním aktivitám, či k osobnímu prožívání uvedeného tématu. V řadě aktivit, v jejichž rámci se můžeme setkávat s Božím slovem, bychom rádi pokračovali i nadále; naučit se pravidelně žít s Písmem a z Písma stále zůstává velkou výzvou pro většinu z nás.

Krátké ohlédnutí jsme věnovali vikariátní pouti ke sv. Antonínovi do Holešovic ve snaze poučit se z jejího průběhu (až nehumánní ranní doby – odchod od našeho kostela byl v 7.30), neboť příští rok se vikariátní pouť má konat právě do naší farnosti. Kromě toho by se naše farnost měla aktivně zapojit do mezinárodního setkání Taizé, které bude letos probíhat v Praze; v červnu nás pak čeká v rámci Prahy misijní týden, do kterého by se výrazně měly zapojit právě farnosti.

Tomáš Redlich nás seznámil s připomínkami, které k pastoračnímu plánu pro příští rok zaslali farníci. Z jednotlivých příspěvků byla patrná nejen znalost prostředí Kobylis, ale zejména velká ochota pomoci a zodpovědnost za farnost. Všem, kteří nám k pracovní verzi pastoračního plánu zaslali své podněty a postřehy, velmi děkujeme.

Diskutovali jsme též o připravovaných volbách do nové pastorační rady farnosti, které proběhnou 12. října, nově vzniklá rada by se měla poprvé sejít v neděli 19. října. Emotivní debata proběhla ohledně poslání, přípravy a termínu farního shromáždění; s ohledem na důraz kladený na dobrou přípravu akce bude vhodné konat farní shromáždění v únoru příštího roku. Jenda Kabelka nás informoval o rodícím se týmu, který se stará o nově koncipovaný farní web.

Příští – pro tuto radu již poslední – setkání pastorační rady farnosti se koná 14. září. Prosíme o vaše postřehy, náměty i připomínky – kritické i povzbudivé – k životu naší farnosti i k práci naší rady; obojí potřebujeme, obojích si velmi vážíme. Přejeme všem krásné léto a prosíme o modlitby za naši farnost.

František Reichel

Řeči o Bohu mě vytáčely k nepříteli

Prý se rodíme s „orgánem“ k vnímání Boha (J. Ratzinger), který během života může zakrnět, nebo naopak se rozvinout. Když jsem tuto úvahu četla v rozhovoru s Markem Orko Váchou poprvé, rozesmála mě. Nicméně po hlubším zamyšlení o mé cestě k víře a k neskonale lásce a úctě k našemu Pánu jsem teorii o „orgánu“ k vnímání Boha dala za pravdu.

Vždyť celá má cesta ke křtu a biřmování byla jen pouť ke znovunalezení ztraceného napojení. Mnohokrát jsem si během svého dospělého života nostalgicky vzpomínala, jak jsem ráda trávila nedělní rána s mojí tetou, strýcem a bratranci v Manětínském kostele. Ano, jako dospělá racionálně a logicky uvažující žena jsem si tento zvláště hřejivý a uklidňující pocit z dětství vysvětlila po svém. Byla to přeci radost z toho, že si mohu obléct své lakýrky a tmavou skládanou sukni a všem se pochlubit. Teď vím, že to tak nebylo. Aniž bych to tenkrát tušila, musela jsem zřejmě prožívat přítomnost našeho Pána. Jak to, že jsem byla schopná a hlavně ochotná na vše zapomenout? Když o tom přemítám, vždy mě to dovede ke dni, kdy byl můj starší bratranec (nyní můj kmotr) biřmován. On už mohl dostat „oplatku“, ale já ne. Brala jsem to jako nehoráznou křivdu a naráz jsem přestala vyhledávat příležitosti k návštěvě kostela. Navíc jsem se bratránkům každou neděli smála, že propásli to nejlepší ze studia Kamarád. Byla jsem podlá a zlá. Nechtěla jsem si přiznat, že jsem vlastně smutná, že nemohu ochutnat tu mystickou „oplatku“ jako oni. Tak jsem dobrovolně a

úspěšně svůj „orgán“ k vnímání Boha vypnula a odstavila na vedlejší kolej. Jednoduše tručné malé holky, který vydržel až do dospělosti. Zaměřila jsem se na vědu a fakta. Věřila jsem jen tomu, co mohu změřit, vypočítat nebo vypožorovat. Vystudovala jsem biochemii a věnovala se genetice. Nadpřirozeno, mystika, duchovno nebo dlouhé debaty mých přátel o možné existenci Boha mě vytáčely k nepřičetnosti. Litovala jsem ty přátele, že věří v bludy nebo o nich jen uvažují. Vše bylo jasné. Jsme hmota, hříčka přírodního výběru.

Musím každý den děkovat Pánu, že nade mnou nezlomil hůl a ještě mi dal šanci. Doslova na mě poslal tsunami. Žila jsem nějaký čas v Basileji ve Švýcarsku, kde jsem si dodělávala doktorandské studium, když On sám se mi přišel připomenout. Snad to není tak drzé, když říkám, že On přišel ke mně, ale já tak to cítím. Nikdy na to nezapomenu a vím, že bez tohoto zážitku bych nebyla tam, kde jsem dnes. Zároveň díky své zkušenosti mám o to větší úctu k lidem, kteří takové nakopnutí k víře nepotřebovali a nepotřebují. Co se vlastně stalo? Jela jsem výjimečně dříve z práce domů. Byla jsem zrovna šťastná a spokojená se svým osobním i pracovním životem a ejhle... V tramvaji, kde jsem seděla, se náhle objevilo nádherné teplé hřejivé světlo, které mě ohromilo záplavou nepopsatelné lásky, klidu a jistoty, že vše je, jak má být. Vyděšená jsem pokukovala po ostatních v tramvaji, ale nezdálo se, že ostatní zažívají či vidí to, co já. Pak „to“ zmizelo a já se cítila zmatená a od té doby mi neustále něco v životě chybělo. Náhlá prázdnota (zakrnělý „orgán“ k vnímání Boha) a následný smutek mě hnaly k hledání cesty k víře, k Pánu, k (bezpodmínečné) lásce. Nebyla to jednoduchá a krátká cesta, ale naštěstí se v mém životě objevilo spousta trpělivých a hodných věřících, kteří mi na mé cestě převelice pomáhali. Deset let jsem váhala a nebyla schopna udělat rázný krok vpřed a zavřít vrátka za pochybnostmi. Až narození mé dcery mě dohnalo k jasnému rozhodnutí a vykročení do neznáma s vírou: Chci být pokřtěna a chci, aby i mé děti byly pokřtěny a vychovávány v křesťanské víře! Zapsala jsem se na katechismus a byla rozčarována z toho, že příprava na křest trvá dva roky. Zdálo se mi to moc dlouhé a nekonečné. Díky Bohu za ty dva roky. Snad jsem alespoň za tak krátkou dobu příprav pořádně oprášila neurony ovládající můj „orgán“ k vnímání Boha. No a konečně křtem, biřmováním a prvním přijímáním jsem našla světlo a opět zažila přítomnost té uklidňující všeobjímající lásky.

Kéž bych uměla popsat slovy, co přesně od Velikonoc každou neděli při přijímání zažívám. Jednoduše se nemohu dočkat, až se mi hostie bude rozplývat na jazyku, protože právě v tu chvíli vnímám Boha s jeho láskyplnou milostí a spojení funguje. Modlím se, aby toto mohly jednou zažít i mé děti, můj muž a také aby se mé vnímání Boha prohlubovalo, zesilovalo a „orgán“ k vnímání Pána už nikdy neochrnil do otupělosti. V tom mi pomáhej Bůh, církev, lidi z naší farnosti, rodina, přátelé a všichni, které ještě ve svém životě potkám.

Děkuji všem, kteří se za nás katechumeny během půstu modlili. Mně osobně vaše přímlyvy dodaly sílu a jistotu, že jdu správným směrem.

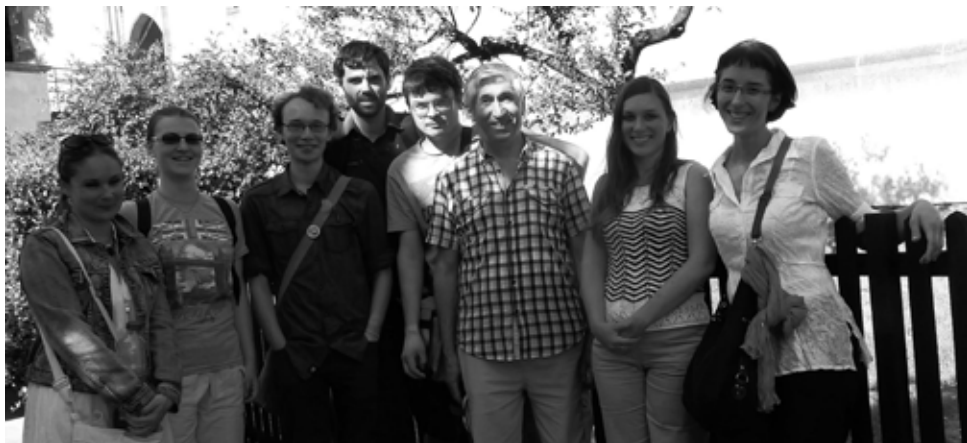
Kateřina Marta Chalupníková

Výlet nově pokřtěných na Karlštejn

Skupinka mladých, kteří byli letos nově pokřtěni v kobylickém kostele Terezie od Dítěte Ježíše, se vydala 8. června na výlet na Karlštejn. Chtěla tak oslavit biřmování svého kamaráda Karla, který, ač již dávno pokřtěný, s nimi chodil celé dva roky do katechumenátu. Na výlet šli i jejich milovaní duchovní vůdci - starostlivá Katka Cveklová a ještě starostlivější otec Josef Brtník. Tropické vedro, které možná spíše lákalo ke koupání než k návštěvě památek, je od záměru neodradilo. Vlakem vyrazili z Prahy a ze stanice Karlštejn pak čile stoupali na hrad. Byla to ale těžká cesta! Otec Josef si musel hned na posilněnou koupit pivo, po cestě pak odložil košili. Naštěstí na hradním nádvoří se všichni mohli osvěžit zahradním ostřikovačem, který vesele zkrápěl studenou vodou každého utmáčeného pocestného. Osvěžení těla, ale i mysli a ducha, přišlo ovšem nejvíce až v hradním interiéru. Silné hradní zdivo fungovalo dokonale jako izolant, a tak byl uvnitř příjemný chládek. Milá průvodkyně upozorňovala na všechny zajímavosti hradních prostor, kterými výprava procházela. Nedá se popsat ta krásná atmosféra, kterou zažijete, jen když se ocitnete tvář v tvář historii. Zachovalé fresky uvnitř hradu vyprávějí o zbožnosti Karla IV. Tento český král a římský císař na Karlštejně shromáždil ohromné množství relikvií - některé koupil, některé dostal darem od jiných panovníků. Návštěvníci sledovali v úžasu výjevy z apokalypsy, na schodišti vedoucí do kaple sv. Kříže si pro změnu mohli připomenout příběh svatého Václava a svaté Ludmily. Vrcholem byla návštěva kaple sv. Kříže, jejíž klenutý stop je posetý benátskými zrcadly připomínající hvězdnou oblohu - oblohu nad nebeským Jeruzalémem. Ze stěn kaple se dívaly svatí, u oltáře byl zobrazen sám Ježíš Kristus. Všichni přítomní žasli nad tou nádhrou, protože zřejmě nic podobného v životě ještě neviděli. Jaké štěstí, že se interiér tohoto posvátného místa dochoval až do dneška!

Posilnění duchovním zážitkem, někteří dojatí až k slzám, opouštěli novokřtěnci hrad Karlštejn. Ještě na hradbách se krátce pomodlili, v podhradí se pivem osvěžili, ale už museli spěchat na vlak, vstříc každodenním povinnostem. Zážitek z posvátných míst hradu Karlštejna jim však pronikl tak hluboko do srdce a do duše, že na něj nikdy nezapomenou.

Šárka Anežka Hálečková

Křesťanská píseň a jižanský gospel (2)

Existuje další zajímavé specifikum jižanského gospelu, s kterým se v evropské křesťanské písni prakticky nesetkáme – apokryfní příběh. Wikipedie píše, že apokryf je „literární žánr, který moderním, někdy spíše parodickým způsobem zpracovává obecně známé příběhy, například biblické či antické, a je založený na netradiční interpretaci těchto příběhů.“

Ale začněme jinak: Tím, že křesťanský gospel vychází z jižanského fundamentalistického prostředí, váže se samozřejmě na Bibli. Ale leckdy překvapivě nikoliv otrocky, ale spíše volně a liberálně. Zkrátka domýšlí biblické příběhy do vtipných point s hlubším poselstvím, které pak odívá do hávu smyšlených parabiblických příběhů. Ilustrací takového užití apokryfu může být píseň skupiny Greater Vision Mé jméno je Lazar. Text, který uvádím na protější stránce, je takovým apokryfním příběhem. Má docela vtipnou a v našich skepticistech a depresích povzbudivou pointu. Ale ta je ještě umocněna hudební gradací, která stojí za povšimnutí. Písničku si může každý vyfukat na Youtube:

<https://www.youtube.com/watch?v=PNsLT1BxUto>

Co slyšíme? Z hudebního hlediska tu máme opět svižné a rytmické frázování na lehké doby, opět tu máme instrumentální doprovod, který je poněkud odlišný v každé následující sloce (vzdáleně se tomu blížíme u sv. Terezičky o Vánocích, kdy píseň Narodil se Kristus Pán je rytmické verzi pro každou sloku odlišně harmonizována, a u některých jiných písní je zase předposlední refrén zpíván bez instrumentálního doprovodu, aby se nástroje přidaly v jakémsi furiozu až při závěrečném opakování). Ale ještě k Lazarovi ... přechody mezi slokami jsou modulovány do stále vyšších a vyšších tónin: Cis – D – Dis – E – F – Fis, což velmi zvyšuje gradaci písně (u nás u Terezičky je podobně stavěn žalm Hospodine Bože můj, k tobě se utíkám který začíná v G dur a v závěru přechází do A dur). Při čemž ale – a to je nezajímavější - když přichází závěrečná sloka, která tvoří pointu a vyvrcholení písně, mění se melodie v jakousi kódu a její strhující charakter je ještě umocněn tím, že předcházející sloka modulována ve Fis dur se rozvíjí přes svůj septakord (Fis7) do závěrečné sloky (tedy kódy) v tónice B dur.

Příjemný poslech :o)

Prokop Remeš

Greater Vison: My name is Lazarus

Jednoho dne přinesli čtyři muži k Ježíšovi chromého člověka. Ležel nehybně a bez života na svém lůžku. Od dětství se ani nepohnul, ale přesto měl touhu stát se normálním člověkem.

One day, four men brought a crippled man to Jesus - Still and lifeless, he lay upon his bed - He had not moved since he was just a baby - Still he longed to become a normal man.

Dnes už mnoho nevíme o čtyřech mužích, kteří tehdy nesli jeho rozedrané lůžko. Po-

Now we don't know much about the men that carried - The corners of his tatte-

kud si ale vytvoříme nějakou ilustraci, snad nám to přiblíží, co tito lidé mohli říkat.

Předpokládejme, že první člověk řekl: „Nechci pochybovat. Protože Ježíš se dotkl mých očí, když jsem byl slepý, a není pochyb o tom, že díky němu vidím. Ale problémy tohoto člověka jsou mnohem vážnější, než byly ty moje.“

Předpokládejme, že druhý člověk řekl: „Není třeba se tím obtěžovat, stav tohoto člověka se určitě nezmění. I když se Ježíš dotkl mé ruky, když byla úplně chromá, nevěřím, že by takhle postiženého člověka mohl uzdravit.“

Předpokládejme, že třetí člověk řekl: „Nesnáším otázky, ale nikdo tu není skeptičtější, než jsem já. Byl jsem malomocný a Ježíš mě očistil, ale uvidíte, že tento bezmocný člověk nebude nikdy chodit.“

Potom se oči všech obrátily ke čtvrtému člověku, aby viděli, o co on opírá své pochybnosti a skepsi. Ale ti čtyři muži ztuhli překvapením a úžasem, když se čtvrtý muž zastavil a nahlas vyslovil své jméno. Řekl...

„Mé jméno je Lazar, mohl bych vydat svědectví? Mé jméno je Lazar, je báječné žít. Když jsem byl spoután řetězy smrti, právě tento člověk Ježíš mě zavolal nazpět. Pokud si myslíte, že vaše nepatrné problémy jsou příliš velké na to, aby je On vyřešil, přijměte živé svědectví od toho, kdo slyšel mocný hlas Boží. Živé svědectví o Jeho doteku, který vzdoruje smrti. Mé jméno je Lazar!“

red bed that day - But if we may create an illustration - We'll see what these men might have had to say

Suppose that first man said, "I hate to doubt it - For Jesus touched my eyes when I was blind - He made me see and there's no doubt about it - But this man's needs are more serious than mine"

Suppose that second man said, "No need to bother - This man's condition will remain the same - Though Jesus touched my hand when it was withered - I don't believe He can heal a man so lame"

Suppose that third man said, "I hate to question - But no one here is more skeptical than me - Though Jesus cleansed me when I was a leper - This helpless man will never walk, you see"

Then every eye was turned to the fourth man - To see how he might criticize and doubt - But all three men were startled with amazement - When that fourth man stopped and said his name out loud. He said...

My name is Lazarus, could I testify? - My name is Lazarus, it feels good to be alive - When I in chains of death was bound - This man named Jesus called me out - If you think your little problem is too big for Him to solve - Take it from the one who's heard the mighty voice of God - A living testimony of His death-defying touch, my name is Lazarus"

Když děti v kostele pozorně poslouchají

Je jistě chvályhodné, když chceme, aby děti byly pozorné při slavení liturgie. Občas od nich dostaneme zpětnou vazbu, která může vést k zamyšlení nad tím, jak hlásáme Boží slovo nebo zda děláme to, co říkáme.

Například jsme s klukama zažili kázání o „nevěřícím Tomášovi“ (o 2. neděli velikonoční se čte Jan 20,19-31). Na začátku kázání se kněz zeptal, jakou přezdívku měl apoštol Tomáš. Starší syn (9 let) se ke mně naklonil a pošeptal mi: „Dvojče.“ Byl však překvapen, když si kněz sám odpověděl, že Tomáš bývá přezdíván jako „nevěřící“. Celé kázání bylo zaměřené na polemiku s touto přezdívkou a kněz zakončil promluvu tím, že bychom měli zůstat u biblické přezdívky „dvojče“ (v českém ekumenickém překladu je uvedeno Didymos, v liturgickém překladu Blíženec). Syn se ke mně opět naklonil a pošeptal: „Vždyť jsem to říkal.“ Já mu dal rád za pravdu.

V letošním roce se oba synové připravovali na 1. přijímání. Zvláště mladší syn (7 let) projevoval určitou netrpělivost. Jednou při slovech ustanovení („Vezměte a jezte z toho všichni...“) se ke mně naklonil a zašeptal mi: „Slyšíš, tatí, všichni, tedy i děti.“ Opět jsem mu dal za pravdu a později mu vysvětlil, že si to lidé v průběhu dějin převzali po svém. Samozřejmě znám požadavek „dostatečného poznání“ a „důkladné přípravy“ (podle kánonu 913 §1 kodexu církevního práva) a vím, že můžeme být vděční papeži Piu X. (1903-1914), který častější a časnější přijímání v katolické církvi velmi propagoval. Pozice katolické církve je tak trochu středem mezi praxí pravoslavných církví, kde křest, eucharistii a biřmování přijímají najednou už malé děti, a praxí protestantských církví, kde ke stolu Páně přistupují mladí většinou až po konfirmaci, tedy ve věku teenagerů. Každopádně slova „vezměte a jezte z toho všichni“ žádné

další podmínky neobsahuje. Často si v této souvislosti kladu některé otázky: Nejsme my dospělí příliš troufalí, když si myslíme, že máme dostatečnější poznání tohoto tajemství vydanosti Krista za nás a pro nás a jsme lépe připraveni na setkání s ním než děti? Není nám naopak postoj dětí dáván v evangeliích za vzor (viz např. Mk 10,15)? Dále pak jaká je praxe z našich domovů? Stolujeme s dětmi teprve tehdy, až jsou dostatečně připraveny a stolování dobře zvládají? Nebo se děti učí právě tím, že s námi stolují? Není na tomto rodinném stolování cenné právě to, že vytváříme a posilujeme vzájemné společenství podobně jako při společném slavení a přijímání eucharistie?

Pozorného čtenáře jistě hned napadne, že v podstatě stejná slova zaznívají nad kalichem: „Vezměte a pijte z něho všichni...“ A ve skutečnosti většinou nepijí ani děti, ani dospělí. Vše vypije kněz případně přísluhující ještě dříve, než přistupují k přijímání ostatní. „Proč to všem předem vypil a na nikoho nezbylo?“ zeptal se jednou jeden ze synů. Zaujalo mě, že den před letošním 1. přijímáním pan farář prohlásil, že na základě přání některých rodičů se bude přijímat jen Tělo Kristovo. Prý to někteří zkoušeli a dětem víno nechutnalo. Nebylo by tedy poctivější slova nad kalichem vynechat, když je kvůli takovým malichernostem neholdáme následovat? Copak není možné pořídit vhodné víno a zředit ho vodou o něco více? Na druhou stranu uznávám, že děti alespoň neokusily to, co jim bude při současné praxi stejně při většině bohoslužeb upíráno. Přiznávám, že moji kluci jsou trochu „zkažení“, neboť některé neděle slavíme v malém společenství kolem stolu. Tam je mimo jiné zvykem přijímání všech z kalicha a kněz přijímá jako poslední. Ostatně proto si všímají rozdílů při slavení kolem stolu a v kostele. Svoji

oslavu 1. přijímání si tak o týden protáhli a následující neděli přijali Tělo i Krev Krista. Ano, trochu se šklebili nad chutí vína, ale byli rádi, že se stali plnoprávními členy při liturgii slavící církve.

Možná stojí za to, abychom se občas na naši církevní praxi podívali očima našich dětí a poslechli si jejich dojmy a názory. Vždyť právě „takovým patří Boží království“. (Mk 10, 14)

Martin Vaňáč

První svaté přijímání Dominika Blažka, 2013, foto Vojta Mucha

Otestuj své vědomosti

Opět přinášíme pár kvízových otázek, na kterých si můžeme ověřit naše vlastní znalosti, tentokrát opět trošku z oblasti bible, jako malé ohlédnutí za rokem Božího slova.

1. Apokryfy jsou:

- a) spisy nezařazené do kánonu bible, tj. nejsou považovány za inspirované, byť mohou být v řadě ohledů užitečné.
- b) spisy, které byly ranou církví označeny jako škodlivé šíření evangelijní zvěsti.
- c) jednoznačně heretická učení o životě a díle Ježíše Krista

2. Inspirace – tj. přímé působení Ducha svatého na lidského autora biblického textu – patří ke skutečností víry. Tato inspirace se vztahuje:

- a) Pouze na prvotního pisatele; nikoliv na další osoby podílející se na výsledném textu.
- b) Na každého, kdo se na podobě výsledného textu jakkoliv podílel (autor, ti co jej později uspořádali, připojili dodatky atd.)
- c) Na autora textu a každého, kdo s jeho vědomím a svolením text upravil či doplnil

3. Co to jsou tzv. deuterokanonické knihy?

- a) Jedná se o knihy zařazené do celku bible až v pozdním středověku; míra inspirovanosti těchto knih je nižší než u ostatních knih bible (tzv. protokanonických)
- b) Jsou knihy, kterými byl doplněn alexandrijský překlad (tj. Septuaginta) původního, tzv. palestinského kánonu. Míra inspirace je shodná jako u knih palestinského kánonu.
- c) Jsou náboženské, liturgické či historické knihy, významné pro židovské náboženství, které jsou však z pohledu křesťanství považovány za neinspirované.

4. Co je smyslem historicko-kritické metody zkoumání bible?

- a) Zkoumá pravost spisů Písma a jeho historičnost (z jaké doby a jakého prostředí pochází, okolnosti vzniku spisu, literární druh a smysl). Je užitečným nástrojem, nemůže však stanovit duchovní nebo věroučnou hodnotu textu: zkoumá pouze jeho literární a historickou rovinu;
- b) Zkoumá, zdali výroky jednotlivých knih Písma nejsou v rozporu s jinými biblickými knihami a zda v žádném ohledu neodporují katolickým dogmatům. Předmětem zájmu není vlastní biblický text, ale jeho teologický výklad a duchovní rozvedení;
- c) Jedná se o podvratnou činnost nepřátel církve, kteří v průběhu historie církve různým způsobem kritizovali (odtud název), znevěrohodňovali a odsuzovali církevní dogmata, poukazováním na skutečnost, že nemají žádnou oporu v Písmu svatém.

5. Co je to fundamentalisticko-expressivní hermeneutika narativních celků?

- a) Je metodou četby a výkladu Písma, preferovaná letničními církvemi, kterou však odsoudil druhý vatikánský koncil jako metodu pro katolíky nevhodnou;
- b) Jedná se o metodu postupného uvádění katechumenů do hlavních biblických příběhů, kterou znovuoobjevil a naléhavě doporučil druhý vatikánský koncil;
- c) Nic takového neexistuje.

6. Mezi tzv. dvanáct malých proroků nepočítáme spis proroka:

- a) Amose
- b) Ezdráš
- c) Abdijáš

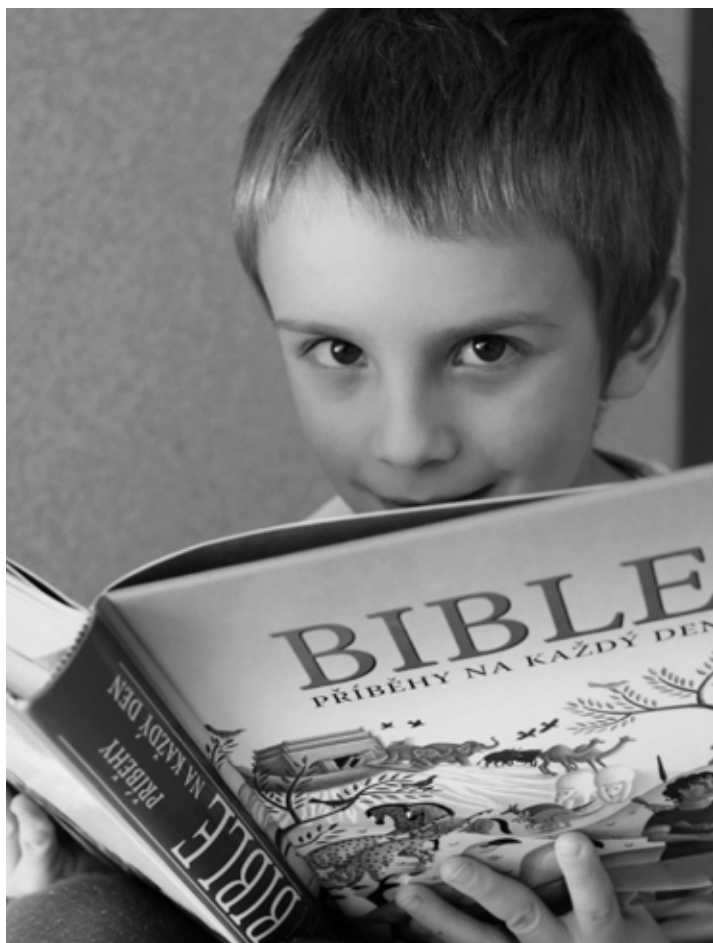
7. Kánon Písma svatého – tj. výčet spisů, které jsou součástí bible – byl dogmaticky definován:

- a) Na prvním Jeruzalémském koncilu, kde se tak domluvili apoštolové – přímí svědci Ježíšova života;
- b) na Tridentském koncilu, který byl zejména reakcí na šířící se reformaci;
- c) na 1. vatikánském koncilu, v souvislosti s definicí papežského primátu a papežské neomylnosti.

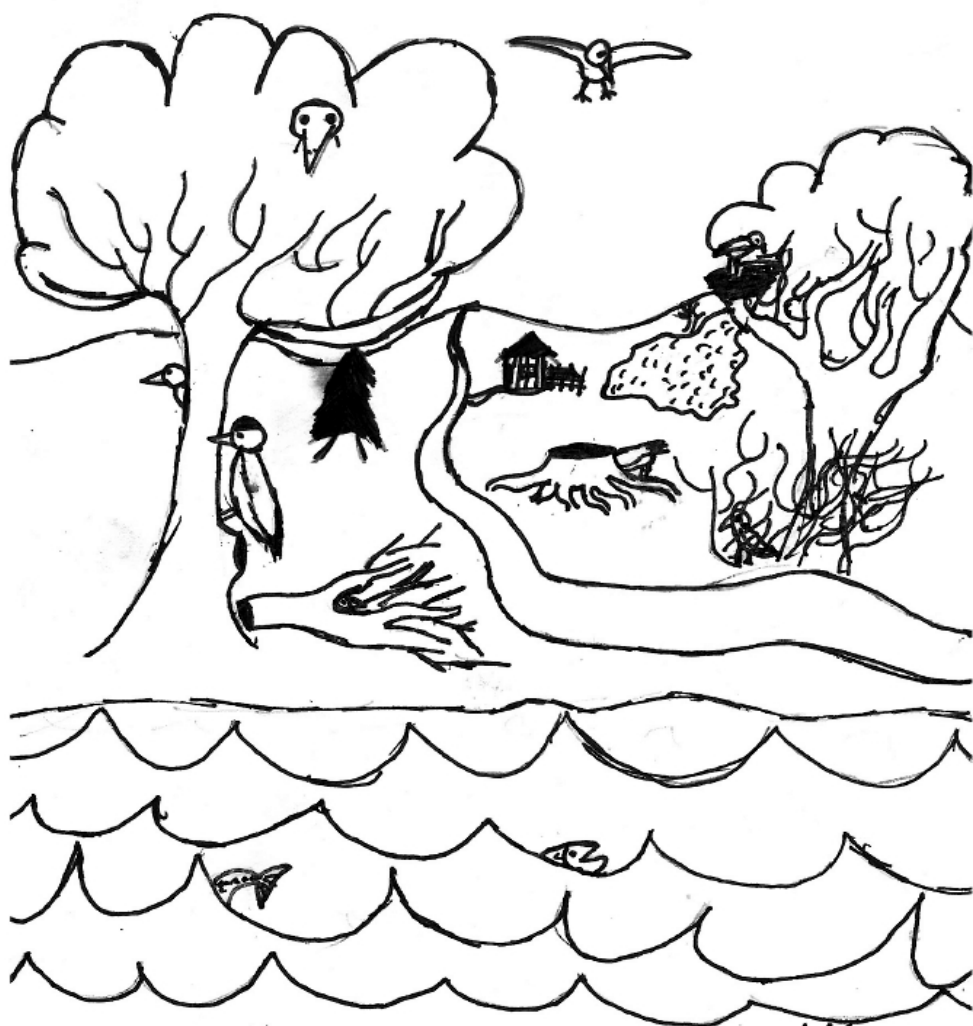
8. Kde se v Písmu svatém vyskytuje slovo kulich?

- a) nikde;
- b) ve Skutcích apoštolů, když Pavel rozesílá své pomocníky na misijní cesty a radí jim, co si mají vzít s sebou;
- c) ve třetí (i páté) knize Mojžíšově, ve výčtu nečistých (tj. nekonzumovatelných) živočichů.

Připravil Kazimír Večerka

Řešení: 1a, 2b, 3b, 4a, 5c, 6b, 7b, 8c

NA OBRAŽKU NAJDI 8 PTAČKŮ.
A VE VODĚ JSOU 3 RYBIČKY!
NEBO JEN 2? DOKRESLI JEDNU.

Stránku dětem připravil Tonda Felix

Výprava s rodiči - 12. dubna 2014

Letošní výprava s rodiči byla mlynářská. Soutěžili jsme ve skupinkách. Naším cílem bylo získat povolení, postavit mlýn a upéct chleba. Cesta začala u planetária, kde jsme museli přemluvit úředníka pana Hrubého, aby nám dal souhlas k postavení mlýna, a pak listinu nalézt. Poté jsme šli k Císařskému ostrovu. Tam jsme měli vymyslet co nejvíce slov rýmujících se se slovem sůl. Potom jsme se vydali podél Vltavy. Dalším úkolem bylo správně odpovědět na hádanky. Pak jsme se rozdělili – polovina musela sehnat vodu, druhá část pomocí PET lahve vytvořit mlýnské kolo. U klubovny jsme se sešli. Jelikož jsme za každý splněný úkol získávali suroviny a nejlepší z nás ještě jednu navíc, na konci se všem podařilo upéct chleba.

Odpoledne byly k dispozici pomůcky na lakros a badminton, občerstvení, opičí dráha, stanoviště s tříděným odpadem a promítání filmu s fotkami a videi z tábora. Také jsme natírali fasádu klubovny.

Limča

BOHOSLUŽBY A SMÍŘENÍ

Pravidelné bohoslužby

neděle 7.30, 9.00, 10.30, 18.30 eucharistická bohoslužba

po - so 6.15 ranní chvály
6.30, 18.30 eucharistická bohoslužba

Příležitost ke svátosti smíření

Pravidelná možnost přijetí svátosti smíření je denně půl hodiny před večerní bohoslužbou.

Vydává farnost sv. Terezie od Dítěte Ježíše, Kobyliské náměstí 1,
182 00 Praha 8, farnost.kobylisy@sdb.cz
Redakční rada: P. J. Brtník SDB, J. Mrázek, M. Muchová, P. Remeš,
T. Vyhnaněk
Redakce: F. Reichel, T. Redlich, B. Mimra
DTP: Marie Muchová & Jan Vlasatý; Tisk: TLAMA design
Příští číslo vyjde, dá-li Bůh, 7. září 2014.
Uzávěrka bude v neděli 31. srpna 2014.

Příspěvky posílejte na farnost.kobylisy@sdb.cz nebo do sakristie.
Za obsah článku odpovídá autor, příspěvky nejsou stylisticky upravovány.
Názory autorů nemusí být shodné s názory redakce.
Výšel: 29. června 2014, náklad: 750 výtisků
Výrobní cena jednoho kusu cca 10,- Kč

tel.: 283 029 141
www.terezicka.sdb.cz

červenec

čtvrťky 19.00-19.30 Adorace v kostele i v průběhu prázdnin		
29. 6. - 2. 7.	ne-st	Komunitní hodnocení a plánování - Zdice
4.	pá 17.00	Výstav Krista svátostného, příležitost ke svátosti smíření
5.	so	Svátek sv. Cyrila a Metoděje
6.-13.	ne-ne	Prázdninová chaloupka kluků 2. - 4. třídy - P. Martin Hobza, Zdice
7.-13.	po-ne	Chaloupka mladších děvčat, Hrádek u Vlašimi, Eva Blahová
21.-28.	po-po	Chaloupka starších děvčat, Tehov u Vlašimi, Jana Marková
26. - 2. 8.	so-so	Dovolená rodin - Cetechovice (Čaplovi, P. Josef Brtník)
27. - 3. 8.	ne-ne	Chaloupka mladších ministrantů - Zdice P. Petr Zelinka

srpen

čtvrťky 19.00-19.30 Adorace v kostele i v průběhu prázdnin		
1.	pá 17.00	Výstav Krista svátostného, příležitost ke svátosti smíření
3. - 9.	ne-so	Dovolená rodin - Bílá Voda u Javorníka (Kašparovi, P. Josef Brtník)
9. - 17.	so-ne	Farní zájezd do Francie (Provence, La Salette) - M. Fanta, P. J. Brtník
15.	pá	Slavnost Nanebevzetí Panny Marie
25. - 31.	po-ne	Chaloupka starších ministrantů - sjíždění Vltavy (L. Gregora, P. Zelinka, P. Baďouch, Pavel Andrle)

září

3.	st 17.00	První bohoslužba pro děti - žehnání
4.	čt 19.00	Adorace za povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu
	19.30-24	Noční adorace v kostele
5.	pá 17.00	Výstav Krista svátostného, příležitost ke svátosti smíření
7.	ne 11.00	První bohoslužba po prázdninách u sv. Kláry
9. - 14.	út-ne	Duchovní cvičení II. pro účastníky DC I. (Z. Podvalová, P. Brtník)
14.	ne	Setkání pastorační rady farnosti
24.	st 19.19	Žehnání lidem Salesiánského centra, kostel

**Redakce Kobylítku přeje všem farníkům krásné léto,
nádherné prázdniny a klidnou dovolenou.**

